

[Fiskeriministeren.]

om jeg ikke husker de nøjagtige tal for eksporten af ørreder i 1951, forestiller jeg mig, at tallene har ligget et eller andet sted mellem 5 og 10 mill. kr., medens det sidste år i virkeligheden drejede sig om en eksport på 60 mill. kr. Det er altså også en ting, der har bidraget til, at eksporten, uden at man i og for sig kan tale om en højere grad af forædling, er steget stærkt. Jeg kan ikke oplyse, hvor stor en del af denne stigning der vedrører saltvandsfiskeriet, og hvor stor en del der vedrører ferskvandsfiskeriet. Jeg har ikke tal for det, men jeg skal meget gerne forsøge at skaffe dem til oplysning for udvalget og for folketinget. Her har jo bl.a., som jeg nævnte det før, dambrugerne forbedret tallene for ferskvand ganske betydeligt.

Så omtalte det ærede medlem hr. Østergaard Londonforhandlingerne om fiskerigrænsepolitikken, og det ærede medlem fru Birthe Wetlesen spurgte, om det ikke havde været rimeligt, om man havde udsat fremsættelsen af lovforslagene, indtil spørgsmålet om Danmarks politik med hensyn til fiskerigrænserne var blevet fastlagt.

Som det høje tings medlemmer ved, blev forslaget til en konvention om fiskerigrænserne vedtaget ved Londonforhandlingernes tredje runde og går nu til ratifikation i de forskellige signatarlande. Det forudsættes, at ethvert signerende land, d. v. s. også Danmark, har tilsluttet sig konventionen med det forbehold, at folketingsbeslutningen herom kan udvide fiskeriterritoriet til 12 sømil, hvoraf de 6 sømil er forbeholdt landets egne fiskere, medens de yderste 6 desuden skal være tilgængelige for fiskeri af de landes fiskere, som plejer at fiske dér — det, man kalder traditionelt fiskeri.

Der melder sig så rent naturligt spørgsmålet om, hvorvidt Danmark skal udvide sit fiskeriterritorium, hvad jeg i øjeblikket er i gang med at forhandle med fiskerierhvervet om. Men selv om principbeslutningen måske ret hurtigt kan blive taget på dette område, så vil det af en række praktiske grunde vare temmelig længe, før en ny grænse vil kunne sættes i kraft; og når og hvis dette til sin tid sker, hvad enten det bliver i takt med Englands formentlig meget snarlige udvidelse eller noget senere, så vil det medføre — og det har det ærede

medlem hr. Østergaard ret i at man må tage hensyn til under behandlingen af saltvandsfiskeriloven — en del selvfølgelig ændringer i saltvandsfiskeriloven med henblik på de bestemmelser, som danske fiskere vil få at rette sig efter både i forbindelse med forøgelsen af det nationale territorium fra 3 til 6 sømil og i forbindelse med bestemmelserne vedrørende 6 og 12 sømil.

Det ærede medlem hr. Østergaard kom ind på et andet spørgsmål, som har været drøftet indgående i kommissionen, og som jeg godt forstår spiller en betydelig rolle i de principielle overvejelser. Det er spørgsmålet om erstatninger til fiskere, som lider skade på grund af foranstaltninger, der foretages af den art, som det ærede medlem nævnte. Jeg synes nu ikke, at bestemmelserne herom i lovforslaget er slet så kategoriske, som det ærede medlem hr. Østergaard synes, men det er rimeligt, at man fra fiskeriets side, fra landbrugets side og fra det offentliges side interesserer sig for, om der bør ydes fiskerne erstatning i tilfælde, hvor det er klart, at fiskere lider skade ved anden foretagsomhed på søterritoriet, f. eks. dæmningsanlæg, landvindingsarbejder o. lign.

Der har i nogen grad i årenes løb dannet sig praksis for en billigheds'erstatning, og det er også anerkendt, at den, der opretter styrt f. eks. i forbindelse med kraftværker, engvanding eller dambrug, må betale en del af omkostningerne ved etablering af fisketrapper eller andre opgangsmuligheder for vandrefisk. I Sverige har man taget den principielle stilling, at man i alle de tilfælde, hvor kraftværker har spoleret mulighederne for lakseopgangen og dermed lakseynglingen i de svenske elve, har pålagt kraftværkerne og dermed elektricitetsforbrugerne en betydelig byrde på, jeg tror 12 mill. svenske kroner til en erstatningsordning, gennem hvilken man finansierer udsætning af ny yngel.

Spørgsmålet har især været kontroversielt, når det drejede sig om fjorde, vige og bugter, for her har tesen, som også har været nævnt her i dag af en af de ærede ordførere, at havet er frit for alle, stået over for, at enkelte fiskere, ofte familier, der har fisket med samme udgangspunkt eller på samme bundgarnspøle i slægtled, rammes af, at meget større interesser, det være sig i form af trafiklanlæg, landvindingsarbejder eller